

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΑΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Γ'.
ΑΡΙΘΜ. 11 (59).

Συνδρομή, άρχόμενη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου εκάστου έτους, έξι μηνος άπό τον
και προπληρωθείσα: Ημερησίον φράγκον χρ. 10 η μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Γ'.
τη 1/13. Ιουνίου 1887.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο νεώτερος του Κωνσταντίνου αδελφός Πέτρος Παπαρρηγόπουλος γεννήθη εν Κωνσταντινουπόλει περί τα μέσα του έτους 1817. Έπί της εν έτει 1821 επραγείσης Έπαναστάσεως έστερηθη εν ήμέρα μιζ πατρός, αδελφού πρεσβυτέρου, θείου και γαμβρού, θανατωθέντων διαταγή της τουρκικής κυβερνήσεως. Η μήτηρ αυτού κάτέφυγε τότε μετά των όρφανών τέκνων εις Όδησσόν, όπου διέμεινε μέχρι τής απελευθερώσεως μέρους του Έλληνικού Έθνους, μετηνάστευσε δε εις την Έλλάδα εν έτει 1830. Τότε έστάλη ό δωδεκαέτης παις εις τό εν Αιγίνη Κεντρικόν Σχολείον, εις ό έφοίτα διαμένων εν τή οικία του άειμνήστου Γενναδίου.

Μετά την άναστάωσιν του 1831 επανήλθεν εις Ναύπλιον παρά τή μητρί, εν έτει δε 1834 έστάλη εις Γερμανίαν προς παιδευσιν. Σπουδάσας τά νομικά εν Μονάχω και Καϊδελβέργη επανήλθεν εις την Έλλάδα περί τά μέσα του 1839, διορισθείς, μετά την ενώπιον τής Έξεταστικής Έπιτροπής δοκιμασίαν, δικηγόρος παρά τοις εν Αθήναις δικαστηρίοις. Τότε έδημοσίευσε και τό πρώτον αυτού έπιστημονικόν δοκίμιον, έπιγραφόμενον: „Περί τής έπιρροής των τυχηρών εις τά συναλλάγματα“. Έν έτει 1841 προσελήφθη ως Υφηγητής εν τώ Πανεπιστημίω, παραδίδων τόν Ρωμαϊκόν Νόμον, κατά δε τόν

Άπριλιον του αυτού έτους διορίσθη Πρωτοδικής εν Αθήναις. — Άλλ' έντός όλίγων μηνών προεβιάσθη εις Έφέτην εν Ναυπλίω, όθεν πάλιν μετά παρέλευσιν ενός έτους έστάλη ως Πρόεδρος εις τό εν Σύρω Πρωτοδικείον, διότι έθεωρήθη άναγκαία ή εις αυτόν ανάθεσις τής διευθύνσεως του δικαστηρίου εκείνου, όπως αποβή και εν τή νήσω εκείνη κανονικωτέρα και ταχυτέρα ή τής δικαιοσύνης άπονομή.

Μετά την 3. Σεπτεμβρίου 1843 εκλήθη εις την διεύθυνσιν του εν Αθήναις πρωτοδικείου, όθεν άπεχώρησε εν έτει 1845, άπολυθείς τής ύπηρεσίας και αυτός ως έτερόχθων. Άλλά ταχέως έτυχεν ικανοποιήσεως διορισθείς άμέσως τακτικός Καθηγητής του Ρωμαϊκού Δικαίου εν τώ Πανεπιστημίω Όθωνος, ήν θέσιν διατηρεί αξιοπροσπώς και έπωφελώς μέχρι σήμερα, δύο περίπου γενεάς διδάξας. Έν έτει 1847 εκλήθη πάλιν εις την κυρίως δικαστικήν ύπηρεσίαν διορισθείς Άρειοπαγίτης, μετά ένδεκαετή δε ύπηρεσίαν παρά τώ άνωτάτω δικαστηρίω προβιβασθείς εις Εισαγγελέα παρά τοις εν Αθήναις Έφέταις ύπηρετήσεν εν τή νέα ταύτη θέσει μέχρι του 1860, έκτοτε δε παραιτηθείς όριστικώς τής δικαστικής λειτουργίας διατελεί δικηγόρος εν Αθήναις.

Κατά τό 1840 έδημοσίευσε μετάφρασιν του ΜΔ. Βιβλίου τής του Γιββωνος „Ιστορίας τής παρακμήσ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο Συγγραφεύς και Καθηγητής του Ρωμαϊκού Δικαίου.

σικαίς χειρογράφους ἐπι παύρου, τοῖς χρονολογουμένοις ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης. Καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἰπερίδου τὰ εὑρεθέντα ἐν Αἰγύπτῳ τῷ 1847 καὶ 1856, ὡς καὶ ὁ πάπυρος τοῦ Ὀμήρου, ἀνακαλυφθεὶς τῷ 1821, περιέχουσι πολλὰς συγχύσεις τοῦ *ι* καὶ *ει*, τοῦ *η* καὶ *ει*, τοῦ *ι* καὶ *υ* καὶ ἄλλων, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει τὴν μεγάλην τότε διάδοσιν τοῦ ἰωτακισμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Συρίᾳ, ἐπέθεν ἐξηπλώθη ἀνὰ τὸν κόσμον σύμπαντα καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν φιλόλογον Ῥόστ νὰ εἰπῇ: „Ἡ κατὰ Ῥεϋχλίνιον προφορὰ ἀποδεικνύεται διὰ τρανῶν μαρτυριῶν ὡς ἡ μόνη ὀρθὴ μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐν μέρει δὲ καὶ μέχρι πολὺ παλαιότερων ἀκόμη χρόνων“. Τοῦτο ἕως ἀκριβῶς δὲν δύναται νὰ ρηθῆ περὶ τοῦ ἀττικῆς ἰδιώματος. Ἐν αὐτῷ πᾶν φωνῆεν καὶ πᾶσα δίφθογγος κατέχει τὴν ὀρισμένην αὐτῆ θέσιν καὶ προφέρεται ἰδιωτρόπως. Δὲν θὰ κουρασθῶμεν δὲ πολὺ ἀναζητοῦντες τὸν λόγον τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἰωτακισμοῦ κατὰ τοὺς ἀλεξανδρινούς χρόνους: ὁ μακεδονικὸς στρατὸς νικηφόρος εἰσελάσας εἰς Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν ὑπῆρξεν ὁ γεννήτωρ τῆς κοινῆς, εἰς ἣν ἐγράφη καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη. Τὴν προφορὰν τῆς περιόδου ταύτης ἐδιδάχθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, δι' ὃ καὶ οὕτω πολλὰς τὸ *ει* ἐκφράζουσι διὰ τοῦ *ι*.

Ὅτι οὖν ὅμως καθαρὰ καὶ ἀλώβητος διετηρήθη παρὰ τοῖς τότε πεπαιδευμένοις ἢ γραφῆ τῶν κλασικῶν, ἀποδεικνύουσι λαμπρότατα τὰ βελάσματα ἐκεῖνα τῶν προβάτων βῆ βῆ τοῦ ἀττικῆς κωμικοῦ Κρατίνου (ἀκμάσαντος περὶ τὸ 460 π. Χ. καὶ ἀποθανόντος τῷ 423). Ὁ Εὐστάθιος (ἀκμάσας κατὰ τὸν 12^{ον} μ. Χ. αἰῶνα) εὔρε τὸν στίχον ἐν τῷ λεξιῶν του, τὰ λεξικά εἶχον παραλάβει αὐτὸν ἐκ τῶν γραμματικῶν τῆς ἀριστάρχου σχολῆς, ἧτις ἀνεῦρεν αὐτὸν ἐν τοῖς καλλίστοις τῶν χειρογράφων. Καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ καὶ ὁ Εὐστάθιος ἐπέφερον τὸ βῆ βῆ τοῦτο, ὅπως τὸ προφέρουσι οἱ σήμερον Ἕλληνες, δὲν ἐτόλμων δὲ νὰ μετακινήσωσι τὴν ἀσφαλῆ παράδοσιν, ἢ ὅποια ἀναμφιβόλως τοῖς ἐφαίνετο λίαν ἀλλόκοτος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποδείξωμεν, ὅτι καὶ ὁ Κρατῖνος καὶ τὸ ἀθηναϊκὸν του ἀκροατήριον ἔλεγον οὐχὶ βῆ βῆ, ἀλλὰ βῆ βῆ ἢ μιε μιε. Καὶ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων τὰ πρόβατα, βελάζοντα, μιε μιε ἐκφωνοῦσι. Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ἐγγελ εἶνε ἀληθῶς παιδαριώδη· οὔτε κἀν γνωρίζει ὅτι πολὺ πρὸ

τοῦ 403 π. Χ. τὸ Η ἐν ἀνεπισήμοις ἐγγράφοις ἐγράφη ὡς μακρὸν *ε*.

Περὶ τῶν συμφώνων ὀλίγα ἔχομεν νὰ εἰπωμεν, ἐπειδὴ ὀλίγιστα καὶ γινώσκουμεν περὶ αὐτῶν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν τῇ προφορᾷ ἐποιῶντο διάκρισιν μεταξὺ *τ* καὶ *θ*, ἔπερ ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ κατορθώσωμεν. Ἀλλ' ἀγνωστον εἶνε ἡμῖν ποῦ κυρίως ὕφιστατο ἢ διαφορά καὶ διάκρισις, καὶ ἂν οἱ νῦν Ἕλληνες ὀρθῶς προφέρωσι τὸ *θ*. Βέβαιον εἶνε προσέτι ὅτι ἡ ἡμετέρα προφορὰ τοῦ *ζ* εἶνε ἐσφαλμένη, ὡς λίαν ὀξεῖα, ἐπειδὴ τὸ συμφώνον τοῦτο πᾶν ἄλλο ἦτο, ἢ ὅσον τραγὸν ὡς τὸ ἡμέτερον *ζ*. Ἐπίσης ἀναμφίβητον εἶνε, ὅτι λίαν ἐνωρίς τὸ *β* ἐπροφέρετο ὡς *ω*, πότε ὅμως ἀκριβῶς, ἀγνωστον, ἐν πόσῃ ὅμως περιπτώσει οὐχὶ καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ *ν* ἐσημειῶτο διὰ τοῦ δίγαμμου καὶ οὐχὶ ἐν ταῖς αἰολικαῖς διαλέκτοις. Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο παρῆδεν ὁ Ἐγγελ ἐν τῷ λίαν ἀξιολογώστῳ κεφαλαίῳ του.

Τὸν λόγον περαίνουμεν διὰ τῶν ἐξῆς. Οἱ γάλλοι ἔχουσι ἴδιαν προφορὰν τῆς ἐλληνικῆς, ὁμοίως καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, ὧν τὰ ἐλληνικὰ ταρασσουσι παντὸς ἀνθρώπου το νευρικὸν σύστημα, οἱ Ὀλλανδοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ ἔχουσι ἐπίσης ἄλλην προφορὰν τῆς ἐλληνικῆς καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἔχουσι τὴν ἰδικήν των. Μεταξὺ τῶν γερμανικῶν γυμνασίων διεσπρίνοντο ἄλλοτε τὰ σαξωνικὰ διὰ τῆς προφορᾶς τοῦ *αι* ὡς *ε*. Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ πρὸς τὸ ζήτημα τῶν φωνηέντων ἢ καλλίστη προφορὰ διδάσκειται ἐν τοῖς πρωσσοικῶν γυμνασίοις, διότι αὐτὴ κατ' οὐσίαν προσεγγίζει πρὸς τὴν κατὰ τὸν 5^{ον} καὶ 4^{ον} αἰῶνα π. Χ. ἐν Ἀττικῇ καὶ Ἀθῆναις καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας ἐπικρατήσαν προφορὰν. Ἡ νεοελληνικὴ προφορὰ τῆς ὀρχαίας γλώσσης εἶνε μέγα ἱστορικὸν σφάλμα. Πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ γράφοντος τὰς γραμμάς ταύτας πολλοὶ ἐκαθέσθησαν Ἕλληνες φοιτηταί, ὧν τινες λίαν εὐπαιδευτοὶ καὶ εὐφρεῖς ἐπιστήμονες, οἱ ὅποιοι ἀργότερον ἀπέκτησαν φήμην καὶ πρὸς οὐδ' ὁ γράφων πολλάκις καὶ διὰ μακρῶν συνεζήτησε περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος. Πάντοτε ὅμως ἐξεπλήτετο ἐκ τοῦ ὅτι ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα τῆς γερμανικῆς σοφίας ἐναυάγουσιν ἀντικρως εἰς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην, μεθ' ἧς οἱ Ἕλληνες εἶνε προσηλωμένοι εἰς τὴν ἰδέαν των. Ἄξιον δὲ λύπης εἶνε, ὅτι διὰ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἐγγελ ἀνέλαβον πάλιν ὀλίγον θάρρος.

ΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΟΔΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ.

(τέλος)

Τὰ πράγματα ὅμως ὑπέστησαν σπουδαίαν ἀλλοίωσιν μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ Ναπολέοντος Γ'. Ὁ μονάρχης οὗτος ἐνεκοιπῶθη τὴν πολιτικὴν τοῦ μεγαλεπιδόλου θεοῦ του ὡς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ἐπεχείρησε δὲ συγχρόνως νὰ φράξῃ τὴν εἰς τὰ πρόσω πορείαν τῶν Ῥώσων, γινώσκων ὅτι αἱ προσφορῶτεραι καὶ βραχύτεραι στρατιωτικαὶ καὶ ἐμπορικαὶ ὁδοὶ πρὸς τὴν Ἰνδικὴν ἐξησφάλιζον εἰς τὸν κατέχοντα αὐτὰς τὴν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ἡγεμονίαν. Διὰ τοῦτο ἐπολέμησε κατὰ τῆς Ῥωσσίας, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ ἐντελῶς τοῦ σκοποῦ, ὅστις μάλιστα ἐματαιώθη καθ' ἑλοκλήριαν μετὰ πάροδον εἴκοσι μόλις ἡμερῶν, ὡς γνωρίζουσι καλῶς πάντες οἱ παρακολουθοῦντες τὰ γεγονότα τῆς νεωτάτης ἱστορίας.

Καὶ τὴν τροπὴν μὲν ταύτην τῶν πραγμάτων δὲν ἐπέζησεν ἕνα ἰδίῳ ὁ Ναπολέων, ἀλλὰ τῷ ἦτο πεπρωμένον νὰ

παρακολουθήσῃ τὰς δολοκλοκίας τῶν Ἀγγλων, δι' ὧν οὗτοι ἐσφετερίσθησαν τὸ μέγιστον καὶ σημαντικώτατον ἔργον τῆς βασιλείας του, τὴν διώρυγαν τοῦ Σουέζ. Ἰπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ἀυτοκράτορος ἐστέρεθη ὑπὸ ἐπιτυχίας ἢ ἀξιοθαύμαστος αὐτῆ ἐπιχειρήσεως τοῦ Λεσσέφ, ἣν μάτην εἶχον ἀναλάβει εἰς πραγματούμενος αἰῶνας τόσοι ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς τῆς Ἀνατολῆς. Τοῖς πᾶσιν ἐφαίνετο προσεχῆς ἢ ἐκπλήρωσις καὶ τῶν τολμηροτέρων ἐλπίδων, οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἴταλοὶ ἀνευρέοντο τὰ ἐλκυστικώτερα ὄνειρα καὶ προσεδόκων τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀκμῆς τῆς Βενετίας, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Αὐστριακοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ προὔπελόγιζον μεγάλα τὰ κέρδη των, πρὸ πάντων δὲ οἱ Γάλλοι ἠτομιάζοντο νὰ διανεμηθῶσι μετὰ τῶν Ἀγγλων τὸ ἐπὶ τῶν θαλασσῶν κράτος. Αἰφνίς ὅμως, ἐν ἔτος μετὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς διώρυγας, ἐξεραγή ὁ γαλλογερμανικὸς πόλεμος καὶ ὁ Ναπολέων κατέφυγεν ἐξόριστος πρὸς τοὺς Ἀγγλους,

ΕΛΛΗΝΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ.

Εἰκὼν ἐπὶ Ῥοβέρτου Reyschlag.

οι οποίοι ουχί άνευ άνησυχίας και φόβου προσέβλεπον τήν αύξουσαν επιρροήν τής Γαλλίας εν Άνατολή. Μετ' όλίγα έτη ήγήρασαν αυτοί τας πλείστας μετοχές τής επιχειρήσεως τής διώρυγος και ούτως απέκτησαν άδιαφιλονείκητον κυριαρχίαν επί του Σουεζ και τής Αιγύπτου, εν ώ αι έλπίδες των άλλων εν τή κατά τήν Μεσόγειον θάλασσαν συγκοινωνία συμμετεχόντων έθνών εξεπληρώθησαν μόνον εν μέρει, επειδή ή Άγγλία μετά τα πολεμικά της κατορθώματα εν Άσία, μετά τήν καταστολήν τής Ινδικής επανάστασεως, μετά τήν ταπεινώσειν τής Γαλλίας και τήν κατοχήν τής βραχυτάτης οδού προς τας άσιατικας θαλάσσας έτι μάλλον ήγειρε τήν αξίωσιν να ήνε και να μένη το κεντρικόν του κόσμου έμπορειον, ή αγορά όλων των χωρών τής ύψηλιου και ή απόλυτος κυρίαρχος των θαλασσών.

Άλλά και τής Άγγλίας ή άκμή και δύναμις ύπόκειται εις τους νόμους, οτινες διέπουν και διέπουν, ως εκ τής ιστορίας παιδόμεθα, τον βίον και τήν ανάπτυξιν των έθνών. Πανταχού και εν τή Άνατολή και τή Δύσει, και εν Βορρά και Νότω βλέπομεν εξεγειρομένην τήν όρμην εκείνην τήν παλαιάν προς τήν έστίαν τής ανθρωπότητος. Η Ρωσία διανοίγει εαυτή οδόν προς τήν χώραν των θαυμάτων, ή Γαλλία εγκαθίσταται ως επικίνδυνος αντίζηλος εν Μαδαγασκάρη και Τογκίνω και περιβάλλει, ούτως ειπείν, εκ του πλαγίου τας Ινδικάς άποικίας τής Άγγλίας. Έν τή Δύσει διαρύσσεται νέα θαλασσία διάδος — ή διώρυξ του Παναμά — μέλλουσα να δημιουργήση νέαν έμπορικήν οδόν προς τήν Άσίαν και τας νήσους του Ειρηνικού Ωκεανού, έως άνεξάρτητον από τής Άγγλίας. Έν αυτē τή Ινδική εκδηλοται ισχυρότερος ο πόθος προς άυτονομίαν και προς απαλλαγήν από τής άγγλικής κηδεμονίας. Οι Ρώσσοι εργαζονται δραστηρίως, όπως συνδέσσει δια σιδηροδρομικών γραμμών τήν Μόσχαν και το Νοβογορόδ μετά τής κεντρικής Άσίας, τής Κίνας και τής Ινδικής.

Η ιστορία μās διδάσκει έπαρκώς τί σημαίνουν αι προστάθειαι αύται. Και τήν σήμεραν άκόμη, όπως και κατά τους χρόνους των Άργοναυτών, του μεγάλου Αλεξάνδρου και τής βενετικής δημοκρατίας, πάσα μετατροπή εις τας προς τήν άνατολήν οδούς σημαίνει τήν άρχήν νέας εποχής εν τω έμπορίω και τή πολιτικē.

Συγκεφαλαιώσωμεν ήδη τα ειρημένα:

Διά τής εις Κολχίδα εκστρατείας των ειρήλων οι Έλληνες εις τήν ιστορίαν. Διά του τρόπου δε τούτου ήδονήθησαν ν' άνταγωνισθώσι προς τους Φοίνικας και ν' αποδιώξωσιν αυτούς βαθμηδόν εκ των παραλίων των. Από των εις Κολχίδα μεταναστεύσεων χρονολογείται ο έποικισμός των άκτών του Εύξεινου πόντου και ο πολιτισμός των χωρών εκείνων, τας όποιαις τήν σήμεραν εν μέρει κατέχουσιν οι Βούλγαροι.

Ο τρωϊκός πόλεμος ήτο ή άρχή των άγώνων εκείνων, οτινες διεξήχθησαν κατόπιν προς άπόκτηση των πορθμίων και τής παγκοσμίου κυριαρχίας. Ο Έλλησποντος ήτο ή κλεις τής έμπορικής λεωφόρου προς τήν κεντρικήν Άσίαν, ήτο δε και ή γέφυρα, έφ' ής οι λαοί τής Άνατολής εισήλασαν εις τήν Εύρώπην και οι στρατοί τής Δύσεως απεβιβάσθησαν εις τήν Άνατολήν.

Ηττηθέντων των Περσών και των προς αυτούς συμμαχούντων Φοινίκων, έδωσε και απεσβέσθη ή αστήρ τής Σιδωνος, όπως άνατείλη λαμπρότερος εις τας πόλεις τής Ελλάδος.

Μετά του στρατού του ο μέγας Αλεξάνδρου διεβή τον Έλλησποντον, κατέστρεψε τήν θαλασσοκράτειραν Τύρον και

ιδρύσας τήν Αλεξάνδρειαν έμείωσε τήν έμπορικήν σημασίαν των διόδων τής Μαύρης Θαλάσσης.

Η Έλλάς έγινε βρωμαϊκή έπαρχία και οι λεγεώνες των Αυτοκρατόρων έστησαν τους βρωμαϊκούς αετούς επί των όχθών του Ωζου και του Φάσιδος, ούτω δε νέαν ζωήν έλαβον αι παλαιαι οδοί δια τής Κολχιδος και το παλαιόν Βυζάντιον άνήλθεν εις περιωπήν και δόξαν και κατέστη πρωτεύουσα του κόσμου και τής χριστιανωσύνης.

Επί των άκτών τής Χερσονήσου και τής Μαύρης Θαλάσσης ανεπτύχθη άργότερον ή δύναμις των έμπορικών πόλεων τής Ιταλίας. Η τύχη των ήτο συνδεδεμένη προς τήν τύχην τής Κωνσταντινουπόλεως, όπως και ή εκβάσις των Σταυροφοριών κατά μέγα μέρος εξηρτάτο εκ τής στάσεως τής αώλης του Βυζαντίου.

Οι καλιφαι των Αράβων κατέλαβον τας προς τήν Ινδικήν άγούσας οδούς και δι' αυτών έγένοντο προσωρινώς κοσμοκράτορες.

Οι Τούρκοι μετέπειτα απέκλεισαν το προς τήν Άνατολήν έμπορίον των δυτικών λαών και έκαμον τήν Εύρώπην να τρέμη.

Η διάλυσις του άνατολικού Κράτους προεκάλεσε τας ναυτικας επιχειρήσεις των Πορτογάλλων. Διά τής άνακαλύψεως τής προς τας Ινδικας θαλασσίας οδού κατέστη ή Λισβών πρώτη έμπορικη πόλις του κόσμου.

Η Πορτογαλλία προσηρτήθη έπειτα εις τήν Ισπανίαν. Το κράτος Καρόλου του Ε' ξεκινείτο από των άνατολικών μέχρι των δυτικών άκτών του Μεγάλου Ωκεανού.

Άλλά μετ' ου πολυ οι μεγάλοι ήγεμόνες και ναύαρχοι τής Αλβιόνος διέσπασαν τήν δύναμιν τής Ισπανίας και από τής εποχής ταύτης ή άγγλική σημαία είνε κυρίαρχος όλων των θαλασσών. Επί πόσον άρα γε χρόνον άκόμη; . . .

Έν τοις αυτοκρατορικοις άρχείοις τής Πετρουπόλεως φυλάσσεται αξιοσημειωτόν τι υπόμνημα, γεγραμμένόν υπό του στρατηγού Έρρίκου Αήρ. Ο εις τα πράγματα τής Ρωσίας και τής κεντρικής Άσίας ειδημονέστατος ούτος αξιωματικός λέγει εν τω ύπομνήματι τούτω μεταξύ άλλων και τα εξής: "Εκαστον πολιτικώς ώργανωμένον έθνος είνε ένταταλμένον υπό τής Προνοίας να εκτελέση κατά τον βίον του εν μέγα έργον. Τήν έντολήν τής εξεπλήρωσεν άπαξ ήδη ή Ρωσία, άποδειχθεΐσα ως πρόχωμα κατά νέας εις βολής των εξ Άσίας λαών και ως σώτειρα του πολιτισμού τής δυτικής Εύρώπης. Άλλά προς τούτοις ή Ρωσία έχο και έτέραν τινά άποστολήν αυτη δε συνίσταται εις το ν' εκπολιτίση τους λαούς τής Άσίας. Υπό τοιοϋτον δε πνεύμα είνε συντεταγμένον το πολιτικόν και το στρατιωτικόν πρόγραμμα τής Ρωσίας: άμυντικώς προς δυσμάς και επιθετικώς προς άνατολάς".

Επί του αυτοκράτορος Πέτρου του Α' το ρωσικόν κράτος προς άνατολάς και νότον είχε μίαν μόνον διεξοδόν τήν Κασπίαν θάλασσαν. Άλλά μετ' ου πολυ τολμηροί Κιζάκοι υπέταξαν τήν Σιβηρίαν και προήλασαν μέχρι των άνατολικών της άκτών, όπου νέος κόσμος διηνοίγετο και έπ' ουθεν ή προσεταθεΐσα δύναμις τής Ρωσίας νέας επεχειρήσας κατακτήσεις εν τή κεντρική Άσία μέχρι των συνόρων τής Σινικής.

Ένταϋθα δεν δυνατόν να εκταθώμεν πλειότερον εν τω ζητήματι τούτου ουδέ να εκθέσωμεν τήν πορείαν, ή έλαβεν ή ρωσική δύναμις, όπως γίνη κυρίαρχος των παρχαίων εκείνων έμπορικών οδών, επειδή τα γεγονότα ταϋτα άνήκοντα εις τήν νεωτάτην ιστορίαν είνε τοις πάσι γνωστά.

και δια να μακτεύση τις τήν τελικήν των εκβάσιν άρκεί να ρίψη εν βλέμμα επί του γεωγραφικού χάρτου τής κεντρικής και δυτικής Άσίας. Καθ' όν όμως χρόνον ή Εύρώπη θα τελή τήν έορτήν τής εκατονταετηρίδος τής γαλλικής επαναστάσεως, ο ρώσσοι μηχανικώς θα έχρη ήδη άποτελειωμένην τήν

σιδηροδρομικήν τροχιάν μέχρι του Ινδικού ωκεανού — άλλη το γεγονός τούτο επανάστασις, εν ταις συνεπειαις της πολυ σημαντικώτερα τής γαλλικής του 1789.

(Απόσπασμα γεωμανικής πραγματείας.)

ΦΙΛΙΣΤΩΡ.

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ.

(συνέχεια.)

Όλίγον πριν ή απέλθω ο Βαβουρίνος μ' εξέπληξε δια μιās άπροσδοκήτου έρωτήσεως. Έπεθύμει δηλαδή να μάθω παρ' έμοϋ — ως νέου φοιτητός εις το Πανεπιστήμιον — όποιός τις άνθρωπος ήτον ο Ζήνων και τίνα έγω ιδέαν ειχον περι αυτου.

— Ποίος Ζήνων; ήρώτησα με άπορίαν.

— Ζήνων ο άρχαίος φιλόσοφος. Μη τυχόν και δεν σάς ήνε γνωστός;

Άμυδρως πως ενεδουμήμην, ότι κάποιος Ζήνων ύπήρξεν ιδρυτής τής Σχολής των Στωϊκών, αλλά δεν εγνωρίζον άπολύτως τίποτε περισσότερο περι αυτου.

— Μάλιστα φιλόσοφος ήτον, ειπον επί τέλους.

— Ο Ζήνων, εξηκολούθησεν ο Βαβουρίνος με μεμετρημένον και διδακτικόν τόνον, ήτον εκείνος ο Έλλην φιλόσοφος, ο όποιός ειπεν ότι το να πόσχη τις δεν είνε κακόν, επειδή ή ύπομονη τα πάντα καταναίκα, και ότι εν μόνον αγαθόν ύπάρχει εις τον κόσμον, ή δικαιοσύνη, και ότι αυτη άκόμη ή άρετή δεν είνε άλλο παρα δικαιοσύνη.

Ο Πουνίνος σύλαβώς προσήλανε τα εστα του.

— Τους λόγους αυτούς του Έλληνος φιλοσόφου, εξηκολούθησε διδάσκειν με ο Βαβουρίνος, μοι τους ειπεν εις άνθρωπος, έχων πολλά παλαιά βιβλία . . . Πολυ μοι ήρσαν οι λόγοι του άρχαίου σοφού. Άλλά καθως βλέπω, δεν καταγίνεσθε σεις εις τοιαϋτα πράγματα.

Και ο Βαβουρίνος έλεγε τήν αλήθειαν εις τοιαϋτα αντικείμενα έγω δεν ενησχολούμην. Και όμως, άφ' ουτου εφοίτων εις το Πανεπιστήμιον, ήμην τέσον θερμός δημοκράτης, όσον και αυτός ο ίδιος, και τήν μεγαλειτέραν ήδονήν ήσθανόμην, όσάκις ήδυνάμην να συζητήσω μετά τινος περι του Μιραβώ και του Ροβεσπιέρρου . . . και ιδίαν περι του Ροβεσπιέρρου! — (Άνωθεν του γραφείου μου εκρέμαντο αι λιθογραφίαι του Φουκιέ-Ταινβιλ και του Chénier!) — Άλλά Ζήνων; . . . Πως του κατέβη ν' αναφέρη τον Ζήωνα;

Ότε τους απεχαίρησα, ο Πουνίνος μ' έβίασε πολυ να τους επισκεφθώ πάλιν τήν επαύριον, Κυριακήν. Ο Βαβουρίνος δεν έλαβε μέρος εις τήν πρόσκλησιν, άπ' εναντίας μάλιστα εψιθύρισε δια των οδόντων, ότι ή συναναστροφή μετ' ανθρώπων τόσοσν άποϊκικών δεν ήδύνατο να μοι παράσχη έκτακτον ήδονήν και ότι πιθανόν δεν θα ήτον ευχάριστον εις τήν μάμμην μου . . .

Έγω όμως τον διέκοφα και τω παρετήρησα, ότι ή μάμμη μου εις ουδέν είχε πλέον να με διατάξη.

— Έγίνατε λοιπόν ήδη κύριος των κτημάτων; με ήρώτησε.

— Όχι άκόμη, απήντησα.

— Τότε λοιπόν . . .

— Ο Βαβουρίνος δεν άπετελείωσε τήν φράσιν, άντ' αυτου δε τήν συνεπλήρωσα έγω: "τότε λοιπόν εΐσαι άκόμη άνήλικον παιδίον: — χαίρετε! ειπον μεγαλοφώνως και απήλθον

Ήδη ειχον φθάσει εις τήν οδόν, οτε ή Μούσα εξήλθε τής οικίας τρέχουσα, μοι έθλιφεν εις τήν χείρα εν μικρόν φύλλον χάρτου και εν άκαρει πάλιν έστράπη εις φυγήν. Υπό τήν λάμψιν του πρώτου φανού εξέδιπλωσα το γραμματίον και μετά δυσκολίας κατώρθωσα ν' αναγνώσω τας ώχρας και δια μολυβδοκονδύλου κεχαραγμένας γραμμάς.

— Προς Θεού — μοι έγγραφεν ή Μούσα — έλατε άδριαν μετά τήν λειτουργίαν εις τον κήπον του Αλεξάνδρου εκει πλησίον του πύργου θα σάς περιμένω μη μοι το άρηθητε μη με κάμνετε δυστυχή πρέπει να σάς όμιλήσω.

Η σημείωσις αυτη δεν περιείχεν ορθογραφικά σφάλματα, άλλ' επίσης δεν περιείχεν ουτε κόμματα ουτε τελείας. Πλήρης άνυπομονησίας έπέστρεφα οικιας.

* * *

Έν τέταρτον τής ώρας περίπου προ του ώρισμένου χρόνου εύρέθην τήν επιούσαν εις τον τόπον τής συναντήσεως. Ήτο κατά τας πρώτας ήμέρας του Απριλίου. Οι κάλυκες μόλις ειχον άρχίσει να εξοιδανώνται, αι πρασιαι να χλοάζωσι και άνά μέσον των άφύλλων θάμνων έτερέτιζον και έδιώκοντο θορυβώδως οι χαριέντες σπίνοι. Μετά μεγάλης άπορίας μου ειδον όλίγον άπωτέρω, ουχι μακράν των κιγκλιδών, τήν Μούσαν. Είχεν έλθει προ έμοϋ. Έπροχώρησα προς αυτην, σπεύσασαν εις προϋπάντησιν μου.

— Άς υπάγωμεν εκει εις τον τοίχον, μοι εψιθύρισε ταχέως και τα καταβιβασμένα βλέμματα της έστρεφεν επί του εδάφους προς έλας τας διευθύνσεις — έδω είνε άνθρωποι γύρω μας.

Έστράφημεν τήν υποδειχθεΐσαν οδόν.

— Δεσποινίς, ήρχισα λέγων . . .

Άλλ' άμέσως με διέκοψε.

— Σας παρακαλώ, ειπε πάλιν ταχέως και χαμηλοφώνως — μη με κατακρίνετε, μη σκεφθήτε τι κακόν περι έμοϋ! Σας έγγραφα τήν επιστολήν, σάς παρεκάλεσα να έλθητε έδω — διότι . . . εφοβούμην . . . χθές μοι εφάνετο, ότι μās εκοροϊδεύετε δλους μας . . . άκούσατε, εξηκολούθησεν αΐφνης με έμφασιν σταθεΐσα και στραφείσα προς έμέ: άκούσατε: αν ειπήτε εις κανένα τι . . . αν διηγηθήτε, εις ποιόν και ποϋ συνηγηθήμεν, θα υπ'γω να πέσω εις τον ποταμόν, θα πνιγώ, θ' αυτοκτονήσω!

Και τότε πρώτην φοράν με ήτένισεν άσκαρδαμικτει με το γνωστόν οζϋ και διαπεραστικόν βλέμμα της.

— Άν το έκαμνε . . . πραγματικώς, αυτo μόνον έλλειπε! έσκέφθην κατ' ιδίαν.

— Σας παρακαλώ, δεσποινίς, έσπευσα να ειπω πως μπορεΐτε να έχετε τόσοσν κακήν ιδέαν περι έμοϋ; Πως μπορω έγω να προδώσω τον φίλον μου και να γίνω εις σάς αϊτιος κακών! Άλλως τε, εξ όσων γνωρίζω, τίποτε δεν ύπάρχει

τὸ ἀπρεπὲς εἰς τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις σας . . . Δόξα τῷ Θεῷ, μπορείτε νὰ μένητε ἡσυχος.

Ἡ Μοῦσα μὲ ἤκουε χωρὶς νὰ κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεώς της, ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχε πάλιν καταβύβασει.

— Πρέπει νὰ σὰς εἶπω κάτι, ἤρχισεν ἐκ νέου περιπατοῦσα. — διότι ἄλλως θὰ μ' ἐθωρεῖτε παράφρονά! . . . πρέπει νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὁ γέρον ἐκεῖνος θέλει νὰ μὲ νομφευθῇ!

— Ποῖος γέρον; ὁ φαλακρός; ὁ Πουνίνος;

— Ὅχι . . . ὄχι αὐτός . . . ὁ Παντολέον Βαβουρίνος.

— Ὁ Βαβουρίνος;

— Ναί, αὐτός.

— Καὶ αὐτός σὰς ἔκαμε μίαν τοιαύτην πρότασιν!

— Βέβαια, καὶ μοὶ ἔκαμε τοιαύτην.

— Ἀλλὰ σὰς βέβαια τὴν ἀπερρίψατε;

— Ὅχι, ἐγὼ παρεδέχθην τὴν πρότασιν του . . . διότι τότε ἐγὼ δὲν εἶχον ἀκόμη καμμίαν ἰδέαν περὶ τῶν τοιούτων πραγμάτων . . . Τώρα . . . τώρα τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως.

Συνέκρουσα τὰς χεῖρας.

— Ὁ Βαβουρίνος καὶ . . . σὰς! Ἄλλ' αὐτός εἶνε ἄνω τῶν πενήτηντα ἐτῶν!

— Αὐτός λέγει, πῶς εἶνε μόνον τεσσαράκοντα τριῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε καὶ εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἐὰν ἦτο — ἐγὼ πάλιν δὲν θὰ τὸν ἐπαιρνα. Καὶ ζωὴ εἶνε αὐτή; Ὁλόκληροι ἐβδομάδες πολλάκις παρέρχονται, χωρὶς οὐδὲ κἀν μίαν φοράν νὰ μειδιάσῃ τοῦλάχιστον! Ὁ Παντολέον Βαβουρίνος εἶνε εὐεργέτης μου, τῇ χρεωστῷ εὐγνωμοσύνην, μὲ περιέθαλψε καὶ μὲ ἀνέθρεψεν, ἐμὲ τὴν ὄρφανὴν καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ἐγκαταλειμμένην, χωρὶς αὐτοῦ θὰ ἤμην τώρα κατεστραμμένη, θοεῖλω τέλος νὰ τὸν τιμῶ καὶ νὰ τὸν σεβῶμαι ὡς πατέρα . . . ἀλλὰ γυναῖκά του νὰ γίνω! Καλλίτερα ν' ἀποθάνω! Καλλίτερα τὴν ἰδίαν στιγμήν νὰ ὑπάγω εἰς τὸν τάφον!

— Ἀλλὰ διὰ τί ὀμιλεῖτε πάντοτε περὶ θανάτου καὶ ταφῆς, δεσποινίς;

Ἡ Μοῦσα ἐστάθη πάλιν.

— Καὶ πρὶαν λοιπὸν χάριν ἔχει αὐτῇ ἡ ζωὴ; Ὅριστε, ὁ φίλος σας — ὁ Βλαδιμήρος Ταρχῶφ . . . μπορῶ νὰ εἶπω, ὅτι μόνον ἀπὸ τὴν λύπην καὶ ἀπὸ τὸ κακό μου τὸν ἐρωτεύθην . . . καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔρχεται ὁ Βαβουρίνος μὲ τὰς περὶ γάμου προτάσεις του . . . Ὁ Πουνίνος, ἂν καὶ μὲ τυραννῇ ἀκατάκαυστα μὲ τοὺς στίχους του, τοῦλάχιστον δὲν μὲ φέρει εἰς ἀπελπισίαν· αὐτός ὅπωςδήποτε δὲν μὲ ἀναγκάζει τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἡ κεφαλὴ μου ἀπὸ τὸν κόπον δὲν μπορεῖ πλέον νὰ κρατηθῇ εἰς τὴν θέσιν της, νὰ τῷ ἀναγνώσω ὀλοκλήρους σελίδας ἀπὸ τὸν Καραμαῖνον καὶ τὸν Καντεμίρην . . . Τί νὰ κάμω μετὰ τῶν τοιούτων γερόντων — γερόντων, οἱ ὅποιοι παραπονοῦνται, ὅταν ἡμῶν ψυχρὰ πρὸς αὐτούς; Μποροῦν νὰ μὲ ἀναγκάσουν, ἀλλ' ἐγὼ φεύγω! Ὁ Παντολέον αἰώνιος ἔχει εἰς τὸ στόμα του τὸ ὄνομα τῆς «ἐλευθερίας». Αἱ λοιπὸν, καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀγαπῶ τὴν ἐλευθερίαν. Κάθε ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ τὴν ἐλευθερίαν θέλησιν του, καὶ μόνον ἐγὼ νὰ ἐπιτηρῶμαι ὡς αἰχμάλωτος; Θὰ τῷ τὰ εἶπω αὐτὰ κατὰ πρόσωπον. Ἄλλ' ἂν μὲ προδώσητε, ἢ ἂν μόνον κάμῃτε ὑπαινιγμὸν τινα . . . σκεφθῆτέ το, τότε μὲ βλέπετε σήμερον διὰ τελευταίαν φοράν!

Ἡ Μοῦσα ἐστάθη πάλιν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

— Μὲ βλέπετε λοιπὸν διὰ τελευταίαν φοράν! ἐπανάλαβε μὲ διαπεραστικὴν φωνήν. Ἀλλὰ καὶ τώρα δὲν ὕψωσε πάλιν τὰ βλέμματά της πρὸς ἐμέ, ὡς ἂν νὰ ἐγνώριζεν, ὅτι

θὰ ἐπροδίδετο, ὅτι θὰ ἀπεκάλυπτε πᾶν ὅ,τι συνέβαινε ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἂν προσέβλεπέ τινα ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς — (διὰ τοῦτο καὶ ὕψωνε τὸ βλέμματά της μόνον ἐξ ἀγάπης ἢ ἐκ μίσους, καὶ τότε προσήλθεν αὐτοὺς ἀτενῶς ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, μεθ' οὗ συνομιλεῖ). — Τὸ μικρὸν τῆς ὄψεως, βροδόχρουν καὶ χάρτεν πρόσωπον ἔφερε τὸν τύπον σιδηρᾶς ἀποφασιστικότητος.

— Πραγματικῶς — ἐσκέφθην κατ' ἰδίαν — ἔχει δίκαιον ὁ Ταρχῶφ· ἡ κόρη αὐτῇ τῷ ὄντι εἶνε ὅλως διόλου νέος τύπος.

— Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ καμμίαν δὲν πρέπει νὰ ἔχετε ἀνησυχίαν, εἶπον ἐπὶ τέλους.

— Πραγματικῶς ὄχι; Ἀκόμη καὶ ἂν . . . πρὸ ὀλίγου εἶχετε εἰπεῖ κάτι περὶ τῶν ἀμοιβαίων μας σχέσεων . . . καὶ ἐν ἡ περιπτώσει λοιπὸν ἀκόμη . . .

Ἐσίγησε.

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε μὴ ἐγὼ σὰς προδώσω, δεσποινίς. Δὲν μὲ ἔθεσαν κριτὴν σας· ἐδῶ, ἐξηκολούθησα δεικνύων τὸ στῆθός μου, ἐδῶ εἶνε αἰώνιος θαρμῆνον τὸ μυστικόν σας! Πιστεύσατέ με, ἐτι ζεῶν νὰ τὸ ἐκτιμῶ . . .

— Ἐχετε μαζῇ σας τὴν ἐπιστολήν μου; μὲ ἠρώτησεν αἰφνης.

— Μάλιστα.

— Ποῦ εἶνε;

— Ἐδῶ, εἰς τὸ θυλάκιόν μου.

— Δότε μοὶ τὴν . . . γρήγορα, γρήγορα!

Ἐξήγαγον τὴν σημειώσιν της, τὴν ὅποιαν ἤρπασε μετὰ βίας καὶ ἔπειτα ἤλθεν ὀλίγον πλησιέστερον πρὸς ἐμέ, ὡσεὶ διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Αἰφνης ὅμως ἐξιππάσθη, παρατήρησε γύρω της καὶ ἀπεμακρύνθη σπεύδουσα, χωρὶς οὐδὲ κἀν νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ.

Τὴν ἠκολούθησα διὰ τοῦ βλέμματός καὶ εἶδον σὺν μακρᾷ τοῦ πύργου, περιτυλιγμένην εἰς ποδὴν μανδύαν — (ὅπως ἦτο τότε τοῦ συρροῦ) — μίαν μορφήν, ἣν ἀμέσως ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτον ἡ τοῦ Ταρχῶφ.

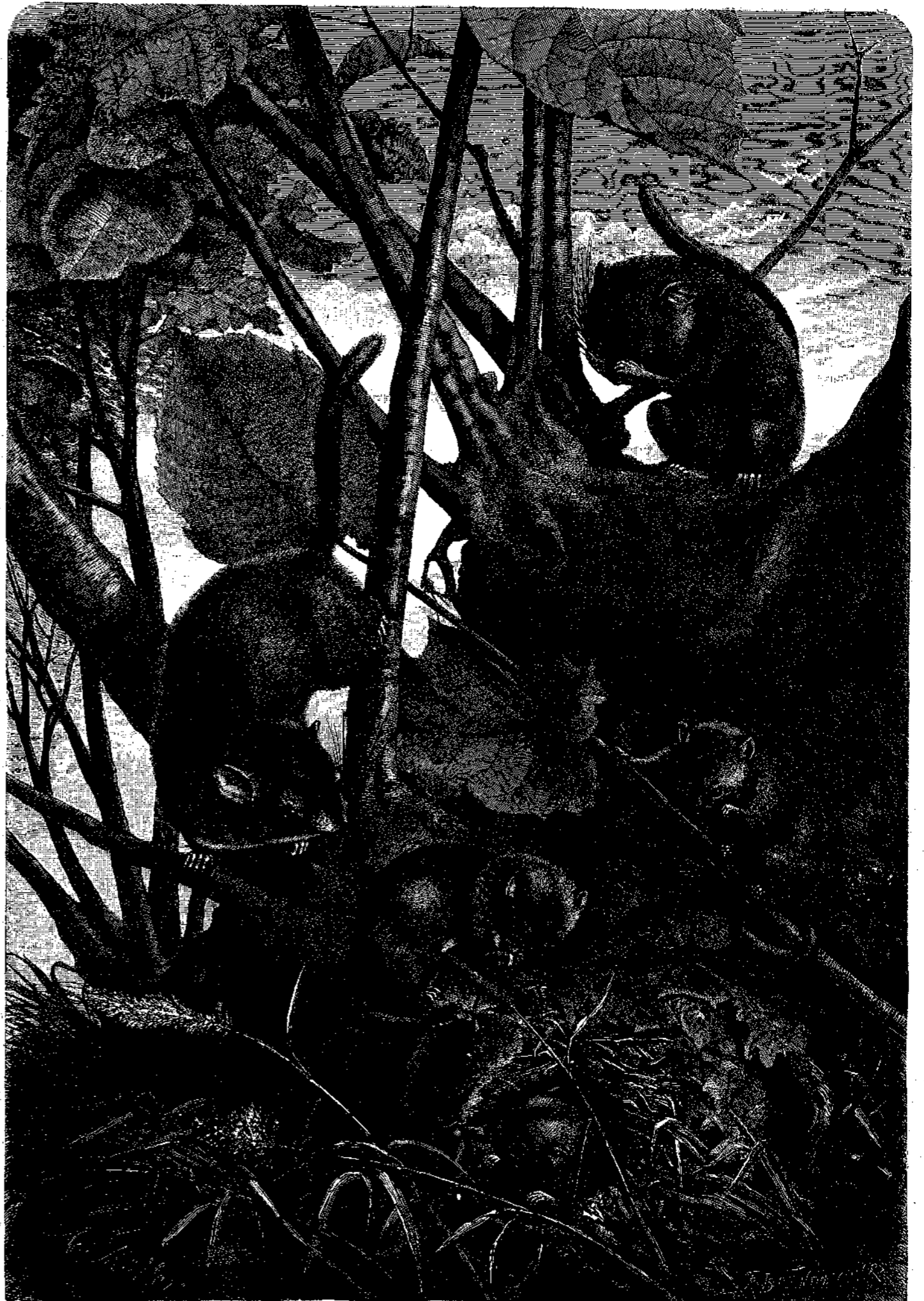
— Ἄ ἔτση, φίλε — ἐσκέφθην — σὲ εἰδοποίησαν βέβαια νὰ σταθῆς ἐδῶ ὡς σκοπός . . .

Καὶ ὑποτονθούρων ἐν ἀσμάτιον ἐπέστρεψα οἶκαδε.

Δὲν εἶχον ἀκόμη τὴν ἐπιούσαν, πῆε τὸ τέτόν μου, ὅτι ὁ Πουνίνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐδείκνυε πρόσωπον ὀλίγον ἐμφροντι, ἔκαμε βαθεῖας ὑποκλίσεις, παρατήρησε γύρω του καὶ μοὶ ἐξήτησε συγγνώμην διὰ τὴν «ἀδιακρισίαν» του. Ἐσπευσα νὰ τὸν καθησυχάσω. Ὁ ἀμαρτωλὸς ἐγὼ ἐνόμιζον, ὅτι ὁ Πουνίνος εἶχεν ἔλθει διὰ νὰ δανεισθῇ παρ' ἐμοῦ χρήματα. Περιωρίσθη ὅμως νὰ ζητήσῃ μόνον ἐν κῆδον τοῦτο, — ἐπειδὴ τὸ σασμοδαριον ἐκεῖτο ἀκόμη ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Μὲ τρέμοντα γόνατα καὶ πάλλουσαν καρδίαν ἐπάτησα τὸ κατώφλιόν σας, ἤρχισε νὰ λέγῃ δάκνων τεμάχιον ζακχόρευς. Σὰς δὲν φοβοῦμαι, ἀλλὰ φοβοῦμαι τὴν ἀξίτητον μάμμην σας. Ἐπίσης, καθὼς σὰς ἐξωμολογήθην ἤδη ἀπαξ, ἐντρέπομαι διὰ τὴν ἐνδυμασίαν μου. Ὁ Πουνίνος ἐψηλάφησε διὰ τῶν δακτύλων τὴν παρυφὴν τοῦ παλαιῦ ἐπενδύτου του.

— Εἰς τὴν οἰκίαν δὲν πειράζει καὶ εἰς τὸν δρόμον ἐπίσης δὲν βλάπτει, ἂν τὴν φέρω; ἀλλ' ἅμα τις ἐμβρὴ εἰς χρυσὰ μέγαρα — ὅπου τὸν προσέχουν περισσότερο, — ἐντροπῇ

αληθῶς καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος φέρει ἐπάνω του ἐν τόσον πτωχικὸν φέρεμα.

Ἡ κατοικία μου ἀπετελεῖτο ἐκ δύο μικρῶν δωμάτων τοῦ μεσσηρίου, καὶ φυσικῶς οὐδεὶς ἄνθρωπος εἶχε ποτε φαντασθῆναι ποιητικὴν ἀδείαν, νὰ τὴν ὀνομάσῃ μέγαρον, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον χρυσότευκτον μέγαρον. Ἰσως ὅμως ὁ Πουνίνος ὑπνίστατο ἕλκην τὴν οἰκίαν τῆς μάμμης μου, ἢ ὅποια ἄλλως δὲν διεκρίνετο ἐπὶ πολυτελείᾳ.

Μοὶ ἔκαμε παράπονα, ὅτι χθὲς τὸ ἐσπέρας δὲν τοὺς ἐπεσκέφθην.

— Ὁ Παντολέον, εἶπε, σὰς ἐπερίμεναν, ἀν καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἦτο βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἤρχασθε. Καὶ ἡ μικρὴ Μοῦσα ἐπίστευεν, ὅτι ἠθέλετε μᾶς ἐπισκεφθῆναι.

— Πῶς, καὶ ἡ δεσποινὶς Μοῦσα; ἠρώτησα.

— Καὶ ἡ Μοῦσα. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἔχομεν εἰς τὸ σπητιὶ μας μίαν ἐρατεινὴν παρθένον;

— Πολὺ ἀξίεραστον κόρην, ἐπεβεβαίωσα ἐγώ.

Μετ' ἀσυνήθους σπουδῆς ὁ Πουνίνος ἔτριψε τὴν γεγυμνωμένην κεφαλὴν του.

— Καλλονὴν, ἀγαπητέ μου, μαργαρίτην, ἢ μᾶλλον ἀδάμαντα, ἀληθινὸν ἀδάμαντα!

Καὶ κύφας πρὸς τὸ οὖς μου,

— Καὶ πρὸς τούτους ἀπὸ εὐγενὲς αἷμα, μοὶ ἐφιθύριον· ἀλλὰ ἔσθη μόνον — μὲ καταλαμβάνετε δηλαδὴ — ἔσθη μόνον ἐκ τοῦ πλαγίου. . . . εἶχον κόψει τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν. . . . Οἱ γονεῖς λοιπὸν ἀπέθανον, οἱ συγγενεῖς τὴν ἀφῆκαν εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὴν αὐθαιρεσίαν τῆς τύχης, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν λημοκτονίαν! Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Παντολέον προσέρχεται καὶ τὴν σώζει! Τὴν ἐπῆρε μαζῇ του, τὴν ἐνέδουσε, τὴν ἐθέρμανε, τὴν περιποιήθη καὶ ἡ βασιλοπούλα μας ἐμεγάλωσε! Σὰς διαβεβαίω, ὅτι πολὺ σπᾶναι εἶνε αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ ἀγαθοεργίαι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

Ὁ Πουνίνος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ὕψωσε τοὺς βραχίονάς του καὶ κλινὰς αὐθις πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἤρχισεν ἐκ νέου καὶ ἔτι μᾶλλον μυστηριωδῶς νὰ μοὶ ψιθυρίζῃ.

— Καὶ αὐτὸς ὁ Παντολέον, πρέπει νὰ ξεῖρετε, ἔχει ὑψηλὴν καταγωγήν. . . . καὶ ὁμοίως ἔσθη ἐκ τοῦ πλαγίου. Διατείνονται ὅτι ὁ πατὴρ του ἦτο πρίγκιψ τῆς Γεωργίας, καταγόμενος ἀπὸ τὸ βασιλικὸν γένος τοῦ Δαυὶδ. . . . τί λέγετε τώρα σεῖς, ἀπὸ τὸ γένος τοῦ βασιλέως Δαυὶδ! Πῶσον ὀλίγα λέξεις αὐταὶ καὶ ὅμως πόσῃν βαρύτητά ἔχουν! Κατ' ἄλλας πάλιν εἰδήσεις κάποιος ἰνδὸς σάχης Βαβούρ, μὲ τὸ ἐπιθετικὸν Ἐλέφας, ἦτον ὁ πρόγονος τοῦ Παντολέοντος! Τί μεγάλα ἱστορία εἶνε αὐταί, ἔσθη δὲν εἶνε!

— Καὶ ὁ Βαβουρίνος, ἠρώτησα, ἐγκατελείφθη ἐπίσης εἰς τὴν „αὐθαιρεσίαν“ τῆς τύχης;

Ὁ Πουνίνος ἔτριψε πάλιν τὸ φαλακρὸν κρανίον του.

— Ἐννοεῖται! ἔννοεῖται! Καὶ μάλιστα μὲ πολὺ μεγαλειτέραν ἀσπλαγγίαν παρὰ ἡ βασιλοπούλα μας. Ἀπὸ τὴν μικρὰν του ἡλικίαν ἠναγκάσθη ἀδιακόπως ν' ἀγωνίζεσθαι τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα! Νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, αἱ τύχαι τοῦ Παντολέοντος μ' ἐνεθουσίασαν μίαν φορὰν καὶ τότε ἔγραψα ὀλίγους στίχους κάτωθεν τῆς εἰκόνης του. Σταθῆτε. . . νὰ ἰδῆτε, τί ἔλεγα λοιπὸν ἐκεῖ; . . . Ναι, ἔσθη εἶνε:

Ἄτ' ἀσπράγαν εὐρίσκειτο ἀκόμ' ὁ Βαβουρίνος,
καὶ ἔρμαιον τῆς τύχης του ἐρρίφθη φεῖ! δυστήνως!
Ὅπως ὑπὸ τὰ σύννεφα ὁ ἥλιος προβάλλει —
Ὅτω καὶ ἡ δάφνη πάντοτε ἐπὶ μέτωπόν του θάλλει.

Ὁ Πουνίνος ἀπήγγειλε τοὺς στίχους τούτους μὲ βυθμὸν καὶ μὲ τόνον φαλμαρδικόν, ἀπαράλλακτα ὅπως πρέπει ν' ἀναγινώσκονται τοιοῦτου εἶδους στίχοι.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν εἶνε δημοκράτης! ἀνέκραξα.

— Ὅχι, ὄχι διὰ τοῦτο, ἔσπευσε νὰ μὲ διαβεβαίωσῃ ὁ Πουνίνος. Τὸν πατέρα του ἐσυγχώρησεν ἀπὸ πολλοῦ, ἀλλὰ δὲν δύναται ποτέ νὰ συγχωρήσῃ μίαν ἀδικίαν, καὶ συγχρόνως αἰσθάνεται τὴν ξένην δυστυχίαν ὡς ἂν νὰ ἦτον ἰδική του.

Εὐχαρίστως θὰ ἔφερον τὸν λόγον εἰς τὸ θέμα, περὶ οὗ εἶχον μάθει οὐκ ὀλίγα χθὲς παρὰ τῆς Μοῦσης, δηλαδὴ εἰς τὰς γαμηλίους τοῦ Βαβουρίνου προτάσεις, δὲν ἤξευρον ὅμως πῶς ν' ἀρχίσω τὸ πρῆγμα. . . . Εὐτυχῶς δὲ αὐτὸς ὁ Πουνίνος μ' ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἀμηχανίας.

— Δὲν μοὶ λέγετε, παρακαλῶ, παρετηρήσατε τίποτε; μὲ ἠρώτησεν αἴφνης, πονηρῶς καρυμνὸν τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὅταν ἦσθε εἰς τὴν οἰκίαν μας, δὲν σὰς ἐκίνησε τίποτε τὴν περιέργειαν;

— Τί ἠθέλε μοὶ κινήσει λοιπὸν τὴν περιέργειαν; ἀντηρώτησα. Ὁ Πουνίνος ἐκύτταξεν ὀπίσω του, ὡσεὶ διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν μᾶς ἤκουε κανεῖς.

— Ἡ ὄραία μας Μοῦσα μετ' ὀλίγον θὰ συνάψῃ τὸν ἱερὸν δεσμὸν τοῦ γάμου. . . .

— Πῶς. . . .!

— Θὰ γίνῃ Κυρία Βαβουρίνου, εἶπε μετὰ κόπου καὶ ἔπειτα ἔκρουσε τὰ ἰσχία διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἤρχισε νὰ κινή τὴν κεφαλὴν ὡς Κινέζος κατεσκευασμένος ἐκ πορσελλάνης.

— Ἀδύνατον! ἀνεφώνησα μετὰ προσπεποιημένης ἀπορίας.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Πουνίνου ἐστερεώθη πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ αἱ χεῖρές του ἔγιναν ἀκίνητοι ὡς ἐκ μαρμάρου.

— Καὶ διὰ τί λοιπὸν ἀδύνατον; . . . ἀν ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωτήσωμεν;

— Διότι ὁ κύριος Παντολέον δύναται μᾶλλον νὰ ἦνε πατὴρ τῆς κόρης, διότι ἡ τόση διαφορὰ τῆς ἡλικίας ἀποκλείει πᾶσαν πιθανότητα περὶ ὑπάρξεως ἔρωτος — ἐκ μέρους τῆς νόμφης δηλαδὴ.

— Ἀποκλείει! ὑπέλαβεν ὁ Πουνίνος. Καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην; Τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας; Καὶ τὴν τρυφερότητα τοῦ αἰσθήματος; Ἀποκλείει! Ἀλλὰ, παρακαλῶ, λάβετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἐξῆς: Ἰποθετέον, ἡ Μοῦσα εἶνε ἡ ὀραιοτάτη κόρη· ἀλλὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ Βαβουρίνου, νὰ γίνῃ ἡ παρρηγορία του, τὸ στήρημά του καὶ ἡ σύζυγός του — δὲν εἶνε αὐτὸ ἡ μεγίστη ἐπὶ γῆς εὐτυχία ἔστω καὶ διὰ μίαν τοιαύτην κόρην; Καὶ τοῦτο αὐτὴ τὸ ἐννοεῖ! Παρατηρήσατέ τὴν μόνον, ρίψατε μόνον ἐν προσεκτικὸν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς! Ἡ Μοῦσα αἰσθάνεται πρὸς τὸν Παντολέοντα τὸν μεγαλειτέρον σεβασμὸν, τὸν μεγαλειτέρον φόβον καὶ τὴν ἔκστασιν!

— Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται, φίλε μου, τὸ κακὸν ὅτι, καθὼς σεῖς ὁ ἴδιος λέγετε, εἶνε ὅλη φόβος ἀπέναντί του! Ὅταν τις ἀγαπᾷ, δὲν φοβεῖται.

— Καὶ αὐτὸ ἐγὼ τὸ συζητῶ! Ἰδοὺ π. χ. ἔχετε ἐμένα· περισσότερον ἐμοῦ, δύναμαι νὰ εἰπῶ, κανεὶς ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον δὲν ἀγαπᾷ τὸν Βαβουρίνον, καὶ ἐν τούτοις — ἐν τούτοις τὸν φοβοῦμαι!

— Σεῖς. . . μὲ σὰς ἀλλάζει το πρᾶγμα. . . .

— Καὶ διὰ τί ἀλλάζει; Διὰ τί; διὰ τί;

Εἶχε γίνεαι ἄλλος ἐξ ἄλλου καὶ ὀμίλει μὲ θυμοειδῆ, σοβαρὸν καὶ σχεδὸν ὀργίλον τόνον καὶ — χωρὶς ὁμοιοκαταληξίας.

— Ὅχι, ἐξηκολούθησέ· τώρα ἐκκτάλαβα, ὅτι τὸ μάτι σας δὲν εἶνε ὀξυδερκὲς εἰς τοιαῦτα πράγματα. Ὅχι, δὲν εἰσθε γνώστης τῆς ἀνθρώπινης καρδίας!

Ἐπαυσα πλέον τοῦ νὰ ἀντιλέγω καὶ διὰ νὰ δώσω ἄλλην τροπὴν εἰς τὴν συνδιάλεξίν μας, τῷ ἔκαμα τὴν πρότασιν νὰ ἀναγνώσωμεν ὁμοῦ, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ποιήματά τι.

Ἐπ' ὀλίγον ἐτήρησεν ὁ Πουνίνος σιγὴν.

— Καὶ τί λοιπὸν ν' ἀναγνώσωμεν. . . . ἀρχαιότερον τινα ποιητὴν; μὲ ἠρώτησε κατόπιν.

— Ἄς ἀναγνώσωμεν καλλιτέρον, ἕνα ἀπὸ τοὺς νεωτέρους.

— Νεώτερον; ὑπέλαβεν ὁ φίλος μου δυσπίστως.

— Ἄς δοκιμάσωμεν ἔργον τι τοῦ Πούσκιν, εἶπον.

Εἶχον εἰς τὸν νοῦν μου ἀκριβῶς τοὺς „Ἀθιγγάνους“, περὶ ὧν εἶχε μοὶ ὀμιλήσει ὁ Ταρχώφ. Ἐν αὐτοῖς εὐρίσκειται καὶ ἄσμά τι περὶ ἑνὸς γέροντος. Ὁ Πουνίνος κατ' ἀρχὰς ἐδυστρέπει, ἀλλ' ἐπὶ τέλος τὸν ἐποποθέτησα, διὰ νὰ ἀκούῃ καλλιτέρα, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἤρχισα τὴν ἀνάγνωσιν. . . .

Εἶχομεν φθάσει εἰς τὸ μέρος, ἔπου ὁ λόγος περὶ τοῦ „γέροντος, φοβεροῦ ἀνθρώπου“.

ΒΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

(τίλος).

62.

Ὅσον πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐπιζητῆς τὴν μοναξίαν, ἄλλο τόσον ὀφείλεις νὰ μὴ ἀποφεύγῃς τὰς συναστροφάς. Διότι ζῆς διὰ νὰ ἦσαι μετὰξὺ ἀνθρώπων.

63.

Ἐν πάσῃ συναστροφῇ προσπάθει νὰ καταστῆς ἀγαπητός, μὴ ἐπιδιώκῃς ὅμως ἐν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα.

64.

Ἀπόφευγε τὸ χαρτοπαίγιον ὅσον Σοὶ εἶνε δυνατόν. Οὐδέποτε θὰ ἐντραπῆς, διότι δὲν ἐπαίξεις τὰ χαρτία.

65.

Ἐν ταῖς πρὸς τὰς γυναῖκας σχέσεσιν Σοὺ μὴ κατέρχεσαι Σὺ πρὸς αὐτάς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιζήτει νὰ τὰς ἀνυψώσῃς εἰς τὴν κοινωνικὴν Σοὺ θέσιν. Μὴ ἀποτεινῇς πρὸς αὐτάς ἀνουσίους κολακευτικὸς λόγους, ἀλλὰ ἐπιδείκνυς μικρὰς τινας περιποιήσεις, τὰς ὁποίας παραμελεῖς πρὸς τοὺς ἀνδρας. Μὴ φαίνεσαι ὅτι προτιμᾷς μίαν καὶ μόνην.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Ο ΤΗΛΕΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Τῇ βοηθείᾳ τῆς μυστηριώδους δυνάμεως τῆς φύσεως, τὴν ὅποιαν ὀνομάζομεν ἠλεκτρισμὸν, πολλὰ πράγματα κατέστησαν ἡμῖν δυνατὰ, τὸ πρότερον ὑπὸ ἐπιφανῶν φυσικομαθηματικῶν θεωρηθέντα ὡς ὑπερφυσικὰ καὶ ἀδύνατα. Οὕτω λοιπὸν πρὸ τινος ἐκ τῆς πληθώρας τῶν νέων ἐφευρέσεων ἀνέδουσε καὶ ἔλαβε ζωὴν ἐκτὸς τοῦ τηλεφώνου καὶ ὁ λεγόμενος τηλεφωτογράφος, δηλαδὴ ἡ μηχανὴ ἐκεῖνη, δι' ἧς δύναται τις διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ σύρματος νὰ φωτογραφηθῇ ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως. Ὁ τηλεφωτογράφος σκοπὸν ἔχει νὰ παράσῃ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ὅτι παρέχει εἰς τὸ οὖς τὸ τηλεφῶνον. Ἀλλὰ μὴ νομίση τις, ὅτι τοῦτο λέγοντες ἐννοοῦμεν τὸ τηλεσκοπίον, πλανᾶται δ' ὅστις ἰσχυρισθῇ ὅτι πρὸς τοῦτο ἐξαρκεῖ τὸ ἐν λόγῳ ἐργαλεῖον, διότι διὰ τοῦ τηλεσκοπίου δὲν δύναται τις νὰ ἰδῇ τί κέτται ὀπισθεν μίας γωνίας, ἢ νὰ διαπεράσῃ διὰ τοῦ βλέμματός παχὺν καὶ ἀδια-

Ὁ Πουνίνος ἠμροάσθη τὴν στροφὴν ἄχρι τέλους καὶ — αἴφνης ἀνεπήδησε βιαίως ὑψηλά.

— Δὲν μπορῶ πλέον! ἐφώνησε λίαν καὶ παραδόξως ἐξηρηθισμένος. Συγγνώμην, ἀλλὰ δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω περισσότερον αὐτὸν τὸν συγγραφέα. Εἶνε ἀνήθικος σκυτογράφος, ψεύστης. . . . μὲ κάμνει ἄνω κάτω! Δὲν μπορῶ πλέον! Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ συντομεύσω τὴν σημερινὴν μου ἐπίσκεψιν.

Προσεπάθησα νὰ τὸν κρατήσω, ἀλλὰ μετὰ ἡλιθίου τινὸς καὶ παροβρισμένου πείσματος ἐπέμεινε εἰς τὸν σκοπὸν του. Πολλὰκις ἐπανελάβην, ὅτι ἦτο τεταραγμένος καὶ ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἀέρα, τὰ δὲ χεῖλη του ἐλαφρῶς ἔτρεμον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκ προθέσεως ἀπέφευγον νὰ συναντήσωσι τοὺς ἰδικούς μου — ὡς ἂν ἐγὼ νὰ τὸν εἶχον προσβάλλει. Τέλος τὸν ἀφήκα ν' ἀπέλθῃ.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον καὶ ἐγὼ τῆς οἰκίας μου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ταρχώφ.

(ἔπεται συνέχεια.)

66.

Νὰ μὴ ἦσαι προπετῆς καὶ ἀκόλαστος περὶ τοὺς λόγους. Κατηγορίας ἢ σκώμματα δὲν πρέπει νὰ ἐκφέρῃς περὶ τινος προσώπου ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλων ἀνθρώπων. Διότι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει οὗτοι συμφωνοῦσι πρὸς Σέ, πάλιν ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ μεταδώσωσι τοὺς λόγους Σοὺ εἰς τὸν κατηγορηθέντα.

67.

Μάνθανε νὰ ὀμιλῆς, ἀλλὰ πρὸ πάντων μάνθανε νὰ ἀκούῃς. Τὴν γλῶσσάν Σοὺ προσπάθει νὰ ὀμιλῆς ἀνευ ξενισμῶν καὶ ἀπληραγμένην σολομισμῶν. Τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ στοιχειωδὲστάτη μόρφωσις.

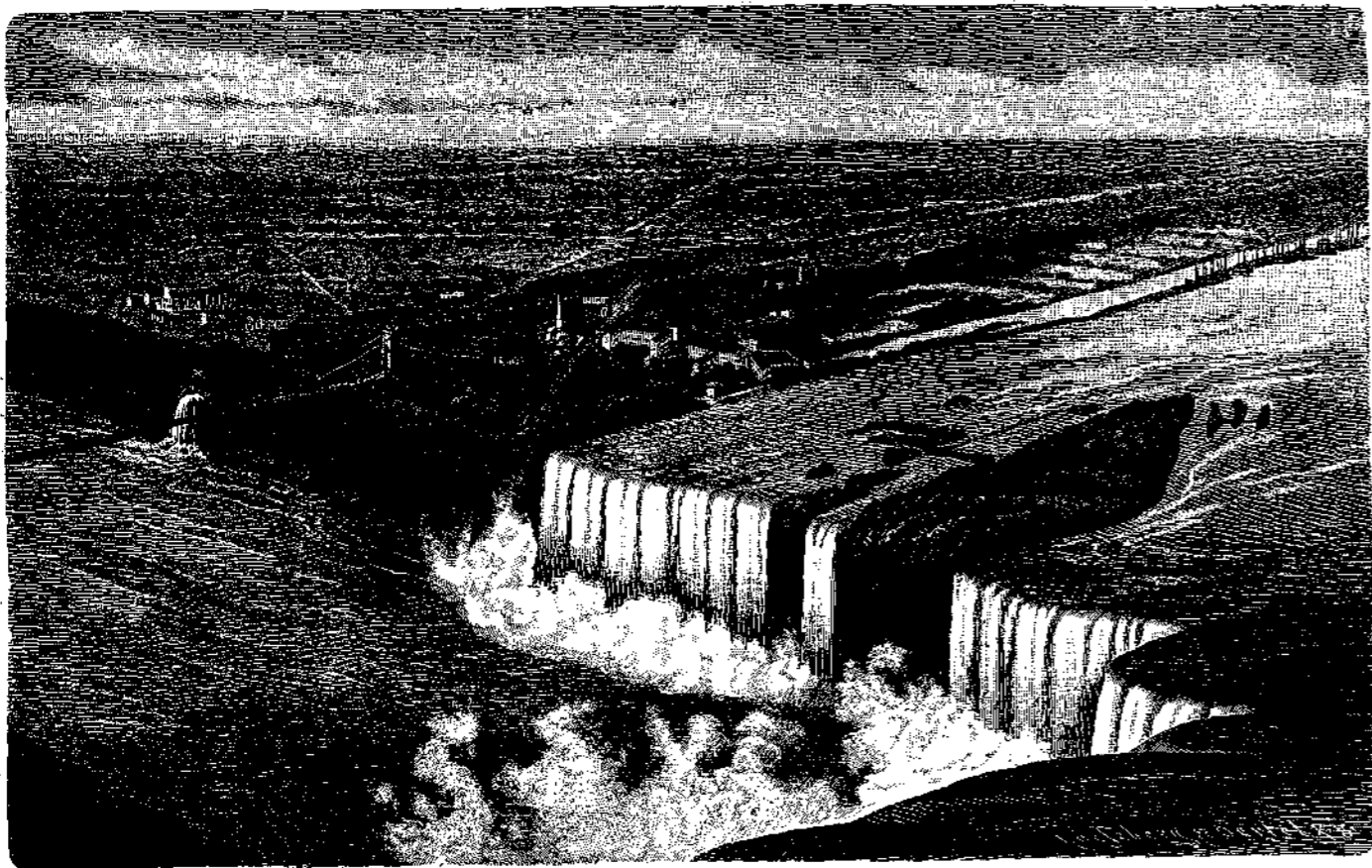
68.

Ἐργάζου πρὸς καλλιέργειαν καὶ διάδοσιν τῆς μητρικῆς Σοὺ γλώσσης. Μετὰ τῶν ὁμοειδῶν Σοὺ ὀμίλει μόνον ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς πατρίδος Σοὺ, διότι πᾶν ὅτι αὐτὴ δὲν ἔχει καὶ ἄλλαι γλώσσαι τὸ ἔχουσιν, αὐτὸ ἔσο βέβαιος ὅτι εἶνε ξένον πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔθνους Σοὺ.

σχόμενος σὺν τῷ χρόνῳ νὰ τελειοποιηθῆ καὶ αὐτός, ὅπως ἐτελειοποιήθησαν τόσαι καὶ τόσαι ἄλλαι εὐεργετικαὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐφευρέσεις.

Ὁ τηλεφωτογράφος δὲν εἶνε ὅλως ἀρτιφανῆς ἐφεύρεσις. Ἐν ἔτει 1840 τὰ ἀμερικανικὰ φύλλα εἶχον διαδόσει τὴν φήμην, ὅτι μηχανικὸς τις ἐν Βοστώνῃ, Carey ὀνομαζόμενος, εἶχε λάβει προνόμιον καὶ γέρας διὰ μίαν του ἐφεύρεσιν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο περὶ μεταφορᾶς ἀπὸ ἐνὸς μέρους εἰς ἄλλο οὐχὶ δονήσεων ἤχου, ἀλλὰ κυμάτων φωτεινῶν. Ἡ εἰδησις αὕτη ἔσχε τὴν τύχην τῶν πολλῶν ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην μετοχρεουμένων φημῶν περὶ νέων ἀνακαλύψεων καὶ ἐκίνησε τῶν πάντων οὐχὶ τὴν προσοχὴν, ἀλλὰ μᾶλλον

φανεῖας τοῦ πίπτειν φῶς. Ὅπως καταστήσῃ ὁ Carey ἀφελιμον εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ τὴν ἰδιότητα ταύτην τοῦ σεληνίου, κατεσκεύασε κάτοπτρα, ἀποτελούμενα ἐκ μικρῶν τεμαχίων σεληνίου, καὶ ταῦτα συνήνωσε πρὸς ἄλληλα δι' ἠλεκτρικῶν βευσμάτων, οὕτως ὥστε ἀνὰ πᾶν σημεῖον μεταβιβάζετο ἡ ἠλεκτρικὴ κατάστασις τοῦ ἐνὸς κατόπτρου εἰς τὸ ἕτερον. Ὅταν λοιπὸν ἡ εἰκὼν ἀντικειμένου τινὸς ἐκατοπτρίζετο εἰς τὸν ἕνα καθρέπτην, τὴν ἐβλέπε τις ἐν ἀνταντακλάσει καὶ εἰς τὸν ἕτερον, τὸν μακρὰν εὐρισκόμενον. Ἡδύνατό τις δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου τούτου καθρέπτου ν' ἀποτυπώσῃ τὴν εἰκόνα, ἐὰν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ἔθετε τεμάχιον χάρτου, χημικῶς προπαρασκευασμένου. Ὅπως δὴποτε ἡ

Ο ΝΙΑΓΑΡΑΣ ΘΕΡΑΠΩΝ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ.

τὸ δὺςπιστον μειδίαμα καὶ τὴν εἰρωνείαν, καίτοι πρὸ τετραετίας ἀκόμη τὸ ἴδιον εἶχε συμβῆ καὶ μὲ τὴν πρώτην εἰδησιν περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Bell ἐφευρέσεως τοῦ τηλεφώνου, χαρακτηρισθείσης τότε ὡς ἀγυρτείας ἀμερικανικῆς. Μετὰ πάροδον ὀλίγων μηνῶν ἐθεωρήθη ἡ νέα ἐφεύρεσις μᾶλλον ἀξία πίστεως, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐφευρέθη τὸ φωτόφωνον τοῦ Bell, δι' οὗ τῇ μεσολαβῆσει φωτεινῶν ἀκτίνων μετωχρεῖοντο ἠχητικαὶ δονήσεις.

Ὁ πρῶτος τηλεφωτογράφος κατεσκευάσθη τῇ βοηθείᾳ τοῦ σεληνίου, σπανίου καὶ ἀργυροχρόου μετάλλου, τὸ ὅποιον κέκτηται τὴν ἀξιοσημειωτὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ἴνη λίαν εὐαίσθητον ἀπέναντι τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸ ἀξιοπεριεργὸν τῆς εὐαίσθησίας ταύτης τοῦ σεληνίου ἐγκείται εἰς τὸ ὅτι ἐὰν πίπτωσιν ἐπ' αὐτοῦ ποικίλαι φωτειναὶ ἀκτίνες, ἠλεκτρίζεται καὶ αὐτὸ ποικιλοτρόπως, καὶ ἠλεκτρίζομενον ποικιλοτρόπως ἀνταντακλά πάλιν κατὰ διάφορους τρόπους τὸ ἐπὶ τῆς ἐπι-

σκευῆ τοῦ Carey ἦτο ἀκόμη ἀτελής καὶ προσέκοπτον τὰ πειράματα κατὰ μεγάλων δυσχερειῶν ἕνεκα τῆς χρήσεως πολλῶν ἠλεκτρικῶν συρμάτων. Πολὺ εὐφύστερον καὶ πρακτικώτερον εἶνε κατεσκευασμένος ὁ τηλεφωτογράφος τοῦ ἐν Βερολίῳ μηχανικοῦ Π. Νίπκωβ, εἰς ὃν αἱ εἰκόνες μετοχρεῖονται διὰ τηλεφώνου καὶ τὸ σελήνιον ἀντικατέστησεν εἰδὸς τι μικροφώνου, λίαν ἰδιορρυθμίου κατασκευῆς.

Ἡ συσκευή τοῦ Νίπκωβ συνίσταται κυρίως ἐκ δύο ταχέως καὶ κανονικῶς ὑπὸ ἠλεκτρικῆς μηχανῆς περιστρεφόμενων πλακῶν, ὧν ἡ μὲν κείται εἰς τὸν ἕνα σταθμὸν, ἡ δὲ εἰς τὸν ἕτερον, ὅπου καὶ λήγει τὸ τηλεφωνικὸν σύρμα, καὶ αἰτνεῖς μέχρι τινὸς δύνανται ν' ἀφίστανται λίαν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐκατέρω τῶν πλακῶν τούτων φέρει ἀριθμὸν τινα ὀπῶν, ἐλικοειδῶς τεταγμένων. Ἐπὶ τῆς πρώτης πλακῆς ἀποτυπώται διὰ τινος φακοῦ εἰκὼν ἀντικειμένου τινὸς ἡ προσώπου, αὕτη δὲ διὰ μέσου τῶν ὀπῶν τῆς ταχέως περι-

στρεφόμενης πλακῆς ἀποτυπώται πάλιν ὡς μωσαϊκὸν ἐπὶ τοῦ εὐαίσθητου πρὸς τὰς φωτεινὰς ἐντυπώσεις μικροφώνου, ὅπερ μετοχρεῖται τὰς φωτεινὰς ταύτας ἀκτίνας ὡς ἠλεκτρικὰς δονήσεις εἰς τὸ τηλεφώνον. Τοῦτο φέρει πλάκα λεῖαν καὶ δονητικὴν, ἥτις φωτίζομένη ἀνταντακλά τὸ φῶς τῆς ἐπὶ ἑτέρας πλακῆς κειμένης ὀπισθεν ἀμαυρᾶς ὕαλου ἐν τῷ σκοτεινῷ θαλάμῳ. Ἐπὶ ταύτης γίνεται ὄρατὴ ἡ εἰκὼν καὶ δύ-

ναται ἡ ἀμέσως νὰ ἐπιτεθῆ εἰς τὰ βλέμματα τοῦ βουλομένου, ἢ ἀπ' οὗ πρῶτον φωτογραφηθῆ.

Τοιαύτη, ὡς ἐγγιστα, εἶνε ἡ κατασκευὴ τοῦ περιέργου τούτου ἐφευρήματος, τὸ ὅποιον μετ' οὐ πολὺ δυνατόν νὰ τελειοποιηθῆ καὶ νὰ καταστῆ τὸ προσφιλέστερον εἰς τὰς εἰδείεις καὶ φιλαρέσκους κυρίας κατόρθωμα τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης.

1. ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐξ ἀθηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 161).

2. ΕΛΛΗΝΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ῥοβέρτ. Beyschlag (ἐν σελ. 165). Νέαν λαμπρὰν εἰκόνα τοῦ περιωμένου καλλιτέχνου παραθέτομεν σήμερον τοῖς ἡμετέροις φίλοις, παριστώσαν αὐτὴν κόρην ἑλληνίδα τῆς ἀρχαιότητος, ἰσταμένη μετὰ τῆς ὑδρίας τῆς παρὰ τὴν πηγὴν, ὅπου ἐν ἤντησε τὸ ὕδωρ. Ἡ νεῆς ἀναμφιβόλως ἀνήκει εἰς τὴν μέσην τάξιν τῆς ἀρχαίας κοινωνίας καὶ ἐν αὐτῇ βεβαίως, κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, δὲν ὑπῆρχον μόνον καλλοναί, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες μὴ ἔχουσαι ἀξιώσεις νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, μήτε δυνάμεναι νὰ ὀνομασθῶσι περικαλλεῖς, ἀλλ' ἡ τέχνη, ἡ φαντασία τοῦ ζωγράφου καὶ τοῦ γλύπτου δὲν δύναται νὰ φαντασθῆ τὸν κόσμον τῆς ἀρχαιότητος ὑπὸ τὸν αἰωνίως αἰθρῶν καὶ γελῶντα οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς ἄλλως, παρὰ περικοσμούμενον καὶ αὐτὸν ὑπὸ πάντων τῆς φύσεως τῶν χαρακτηρισμάτων. Καὶ τοιαύτην, τύπον ἀμώμητον ἑλληνικοῦ κάλλους, παριστάνει ἡμῖν τὴν πρόγονον ἡμῶν ὁ εὐφυῆς καὶ δεξιὸς καλλιτέχνης.

3. Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΥΘΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἀδολφου Μύλλερ (ἐν σελ. 169). — Τὸ μικρὸν τοῦτο ζῶον ἀνήκει εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν τρωκτικῶν καὶ ἔχει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὰς περιεργὰ του ἰδιώματα καὶ τὴν ληθαργίαν, εἰς ἣν διαρκούντος τοῦ χειμῶνος περιπίπτει. Ὁ χώρος ἐνταῦθα δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ καθ' ἕκαστα τοῦ βίου τοῦ ζῴου τούτου, παρατηροῦμεν ὅμως μόνον, ὅτι αἰτία τῆς νεκρώσεως του κατὰ τὸν χειμῶνα δὲν εἶνε ἡ ἔλλειψις τῆς τροφῆς, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς νυκτερίδας, ἀλλ' ἡ ὑπερβολικὴ ἔντασις τοῦ νευρικοῦ του συστήματος κατὰ τὴν ἐγρήγορσιν, μετ' ἣν ὁ ὀργανισμὸς του βυθίζεται εἰς λήθαργον, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὰς δαπανηθείσας δυνάμεις καὶ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀρμονίαν ἐν ταῖς σωματικαῖς του λειτουργίαις.

Πολλὰ πειράματα ἐγένοντο πρὸς ἐρευναν, καὶ διευκρίνησιν τοῦ ζητήματος περὶ τῆς χειμερινῆς νάρκης τῶν ζῴων τούτων, ὁ δὲ χημικὸς Regnault ἀπέδειξεν, ὅτι ταῦτα ἐν τῇ ληθαργίᾳ των πρὸς ἀναπνοὴν ἔχουσι ἀνάγκην μόνον τοῦ τρακοστοῦ πολλοστημορίου τοῦ ὀξυγόνου, ὅπερ ἀνακένουσι ἐν τῇ ἐγρηγόρσει, ἀπέδειξε δὲ πρὸς τούτους ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός των εἶνε κατὰ 4° R. ταπεινότερα τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας.

Ἡ νάρκη αὕτη εἶνε μέση τις κατάστασις μεταξὺ ζωῆς

καὶ θανάτου, ἢ, βέλτιον εἰπεῖν, μεταξὺ ὕπνου καὶ θανάτου, διότι τὸ κατάψυχρον σῶμα διατελεῖ ἐν πραγματικῇ νεκροφανεῖᾳ, οὐδὲν προδίδον σημεῖον ζωῆς καὶ κινήσεως. Τὰ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει θανατούμενα ζῴα μένουσι εἰς τὴν αὐτὴν ἀκρίβως θέσιν· οὐδὲν μεταβάλλεται εἰς τὰ νεκροφανεῖ ταῦτα πλάσματα, καὶ μετὰ θάνατον δὲ τὰ πτώματά των παραμένουσι ἡμῖν ἄλυτον ἀίνιγμα, διότι στεροῦνται τοῦ νεκρικοῦ τετάνου. Ἐτερον δὲ περιέργον φαινόμενον τῶν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει θανατωθέντων τούτων ζῴων εἶνε, ὅτι καὶ ἐγγὺς τοῦ πυρός τιθέμενα δὲν περιπίπτουσιν εἰς σήψιν, ἀλλ' ἀποξηραίνονται καὶ μεταβάλλονται εἰς ρουμίαις, χωρὶς ν' ἀναδίδωσιν ἐπαισθητὴν ὀσμὴν.

4. Ο ΝΙΑΓΑΡΑΣ ΘΕΡΑΠΩΝ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ (ἐν σελ. 172). Ἐν Ἀμερικῇ δὲν ὑπάρχει ἔλλειψις ἀνθρώπων ἐπιχειρηματικῶν, οἱ ὅποιοι γεφυροῦσι φοβερὰς ἀβύσσους, διατρύπωσι ὀλοκλήρους σειρὰς ὀρέων, χαλιναγωγοῦσιν ἀγρίους καταρράκτας καὶ καθιστῶσιν αὐτοὺς χρησίμους εἰς ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις. Οὕτως οἱ περιβόητοι καταρράκται τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου παρὰ τὴν Μινεάπολιν παρέχουσι τὴν δυνάμιν των, ὑπολογιζομένην ἴσην πρὸς 12,000 ἵππους, εἰς πολυπληθῆ βιομηχανικὰ ἐργοστάσια κείμενα ἐντὸς καὶ πέριξ τῆς εἰρημένης πόλεως.

Ποικιλώταται ἦσαν αἱ προτάσεις περὶ τοῦ ὁποῖα τις θὰ ἦτο ἡ χρησιμωτέρα ἐκμετάλλεσις τῆς δυνάμεως τῶν καταρράκτων τοῦ Νιαγάρα, πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἦσαν οὐκ ὀλίγον ἀλλόκοτοι, ὡς ἐκείνη π. χ. καθ' ἣν ἠθέλησέ τις διὰ τοῦ ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν καταρράκτων ἠλεκτρισμοῦ νὰ φωταγωγῆ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν τὴν πολλὰ μίλια ἀπέχουσαν Νέαν Ἰόρκην.

Τοῦτο οὐτε δυνατόν οὐτε εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐπειδὴ τὰ ἀπαιτούμενα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἰκοδομήματα ἠθέλον καταστρέφει ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ θεάματος, τὴν ὁποῖαν παρέχουσιν οἱ καταρράκται τοῦ Νιαγάρα.

Ἄλλ' εὐτυχῶς τὸ ζήτημα θὰ λυθῆ κατ' ἄλλον τρόπον. Οὐχὶ ὁ καταρράκτης, ἀλλ' αὐτὰ τὰ βεῖθρα τοῦ Νιαγάρα πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἰς τὴν βιομηχανίαν, τοῦτο δὲ θὰ γίνῃ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Μέρος τι τῶν ὕδατων θὰ ὀδηγῆται εἰς ὑποχθόνιον καὶ κατοφερῆ ὄχετόν, ἀρχόμενον μακρὰν τῶν καταρράκτων καὶ ἐμβάλλοντα κάτωθεν αὐτῶν (ἐκεῖ ὅπου ἐν τῇ εἰκόνι τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ). Οὕτω δὲ οὐδόλως θὰ παρεβλάπτετο τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἐπιβλητικοῦ θεάματος.

ΣΥΡΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐκ τῶν λαμπρῶν καὶ πολυτελῶν ἐνδυμασιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεφάνησαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῆς πεντηκονταστήριδος τῆς βασιλείας Βικτωρίας, θ' ἀναφέρωμεν τινὰς συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μας, ἐν τινι τῶν προηγουμένων φυλλαδίων. Θὰ περιορισθῶμεν δὲ μόνον εἰς τὸ ν' ἀναφέρωμεν αὐτάς, ἐπειδὴ ἕνεκα τοῦ πλῆθους καὶ τῆς ποικιλίας τῶν καθίσταται ἡμῶν ἀδύνατος πᾶσα λεπτομερὴς καὶ πιστὴ περιγραφή. Κατὰ τὴν κυριώτεράν τελετὴν τῶν ἐορτῶν, ἦτοι τὴν πομπὴν πρὸς τὸ Βεστμίνστερ, ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἔφερε μεγαλοπρεπῆς καὶ μέλαν ἔνδυμα ἐκ τριχάπτων καὶ κάτωθεν αὐτοῦ ἔφερεν ἐσθῆτα ἐκ βαρέως μελανοῦ ἀτλαζίου, ἄνωθεν τοῦ στήθους τὴν κυανὴν ταβίαν τοῦ παρασήμου τῆς περινημίδος καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὸ οἰκόσημον τοῦ Κοβούργου-Γόδας. Τὴν κεφαλὴν τῆς ἐστέλλε πῖλος ἐκ βαρυτιμωτάτων λευκῶν τριχάπτων Αλεξσον, φέρων ἔμπροσθεν τοῦ ἐν εἶδει διαδήματος μέλανα μεταξωτὸν θύσανον εἰς τὴν ὀπισθίαν πλευρὰν τοῦ πῖλου ἠκτινοβόλοι ἀδαμαντίνη βελόνη, καὶ ἕτερα τοιαῦτα, ἀλλὰ μικροτέρου μεγέθους, συνεκράτει ἄνωθεν τοῦ στήθους τὰς ἐκ τριχάπτου ταινίας τοῦ πῖλου. Τὸ ἐκ λευκοῦ ἀτλαζίου ἀλεξήριον ἐκαλύπτετο διὰ τεσσάρων Volants τῶν ὀριωτέρων μελανῶν τριχάπτων τῶν Βρυξελλῶν, ἦν δὲ κατὰ τὰλλα πολυτελέστατον καὶ βαρυτιμωτάτον. Κατὰ τὸ ἐπίσημον γέιμα ἐν τῇ μεγάρῳ Βούκιγγαμ παρουσιάσθη ἡ ἀνασσα ἐνδεδυμένη φόρεμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εἶχον τῇ δωρθεῖ αἱ γυναῖκες τῆς Καλοκούντας. Τοῦτο εἶχε χροῶμα ἀργυροῦ καὶ

ἐσθῆτα, χρυσοποικίλων ἀμφοτέρωθεν καὶ καλυπτομένην ὑπὸ τριχάπτων ἔφοροι δὲ πῖλον ἐπίσης ἐκ λευκῶν τριχάπτων. Ἡ πριγκίπισσα τοῦ Σλέσβιγ-Χόλσταϊν εἶχε παρουσιάσθῃ ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ἐκ λευκοῦ ἀτλαζίου (ὅπως καὶ ἅπαναι αἱ πριγκίπισσαι λευκὰ ἔφερον ἐνδύματα) μετὰ πρασινοφαίων πτυχῶν ἐκ μετάξης. Ἡ πριγκίπισσα Βεατρίκη καὶ ἡ πριγκίπισσα Γουλιέλμου τῆς Πρωσίας διεκρίθησαν ἐπίσης διὰ τὰ βαρύτιμα καὶ λιαν κόμφοπρεπῆ ἔνδυμα, τὰ ὁποῖα ἔφερον κατὰ τὸ εἰς τοὺς ἐπιστήμιους ξένους τῆς ἀνάσεως παρατεθὲν βασιλικὸν γέιμα.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἡγεμονικῶν ἐνδυμασιῶν, ἀλλ' αἱ λοιπαὶ θηταὶ γυναῖκες κατὰ τὴν θερινὴν ταύτην τοῦ ἔτους ὥραν προτιμᾶσι νὰ φέρωσι τοὺς ἀπλουστερα ἔνδυματα, ὅσον τὸ δυνατόν ἑλαφρὰ καὶ πρόσφορα διὰ τὰς συνεχεῖς ἐξοχικὰς ἐκδρομὰς. Καὶ ὡς τοιαῦτα παραδέτομεν τὰ ἐν τῇ σημερινῇ εἰκόني ὑποδείγματα, δυνάμενα νὰ κατασκευασθῶσιν ἐξ οἰοῦδηποτε ὑφάσματος, τὸ ὅποιον ὅμως πρέπει πάντοτε νὰ ἔχῃ χροῶμα ἀνοικτὸν καὶ νὰ ἦναι λεπτῆς κατασκευῆς.

Ἐκ τῶν πῖλων ἐπικρατοῦσι πλέον μόνον οἱ ψιθῖνοι, καὶ οὗτοι κατασκευάζονται μὲ πλατίν γῦρον, ἐκτεινόμενον μὲν ἐρίζοντιος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ὁπισθεν δὲ ἀναστρεφόμενον πρὸς τὰ ἄνω, διὰ νὰ φαίνεται ἡ κόμωσις τῆς φερύσσης. Τὰ πλέγμα τῆς ψιθῖου πρέπει νὰ ἦναι ὅσον ἐνεστι λεπτόν καὶ τὸ χροῶμα τῆς μάλλον ὑπόφαιον ἢ ὄχρον, οὐχὶ δὲ βαθύ καὶ μελαφόν, ὡς ἄλλοτε ἦτο τοῦ σαρμού.

ὄραν περικαλυμμένην ὑπὸ φαδιῶν ἰσπανικῶν τριχάπτων ἐκ μετάξης Ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας ἔφερε κατὰ τὴν πομπὴν ὄχρῳλευκον

θερινῶν πῖλων. Εἰς δὲ τὰ προσεχῆ φυλλάδια θὰ ἐπανέλθωμεν πάλιν εἰς τοὺς θερινούς σαρμούς.

κ. Σ. Θ. εἰς Ἀθήνας. Δὲν θὰ δυνήθωμεν δυστυχῶς νὰ δημοσιεύσωμεν ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποῖου, βιασθέντες, ἔχομεν ἤδη γράφει Ἰμὴν καταφατικὴν ἀπάντησιν. — κ. * Π. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Καὶ τὸ Ἰμέτερον ποίημα ἀτυχῶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ, ὡς ἀκατάλληλον, καίτοι καλὸν αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ. — κ. Π. Χ. Α. εἰς Ἡράκλειον. Θὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς ὁδηγίας Σας. Ὅπως δὴποτε πεποιθῶμεν ἐπὶ τὴν Ἰμέτεράν δραστηριότητα. — κ. Α. Ι. Κ. εἰς Βιρμυγγάμην (Ἀγγλία). Ἐκφράζομεν Ἰμὴν τὴν εὐγνωμοσύνην μας καὶ ἐλπίζομεν ἐντός ὀλίγου νὰ λάβωμεν εἰδήσεις Σας. — κ. Ι. Π. εἰς Δρέσδη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων προσωπογραφιῶν ἐξέχον ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, τὰς ὁποίας συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμά τῆς θὰ δημοσιεύῃ τακτικῶς ἡ „Κλειώ“, συμπερι-

λαμβάνεται φυσικῶς καὶ ἡ τοῦ ἀρτι διορισθέντος προσβύτου ἐν Βερολίῳ κ. Ἀγγέλου Βλάχου, καταχωρισθῆσαμένη ἐν τινι τῶν ἀμέσως προσεχῶν τευχῶν. Ὡστε ἔχετε ὑπομονὴν ἐπὶ ὀλίγον εἰς ἐτὶ χρόνον. — κ. Α. Κ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἀνεφίως τοῦ Πέτρου Παπαρηγόπουλου, οὗ τὴν εἰκόνα σήμερον κεραιότομον, καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Κωνσταντίνου υἱὸς ἦν ὁ πολυκλαυστός Δημήτριος Παπαρηγόπουλος, ὁ μελαγχολικώτατος ποιητὴς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἀποθανὼν τῇ 21. Μαΐου 1878. Τὰ ἀξιολογώτερα τῶν ἔργων του εἶνε αἱ „Χαρακτῆρες“ καὶ ἡ „Ἀγορά“. — κ. Ι. Α. εἰς Μάλγαρα. Ἐληφθῆ, ἀλλ' ὡς συμπραίνομεν θὰ ἦναι ἑλλιπές. Ἡ ἄλλη ἡμῶν περὶ εἰκόνας αἰτίας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκπληρωθῇ, διὰ τὴν δὲ λόγον δὲν ἐκπληροῦται Σὰς τὸ γράφομεν ἐν ἰδιαιτέρῳ ἐπιστολῇ. — κ. Α.

Φ. εἰς Κων/πολιν. Τὸ ζῆμασμα ἦν ἑλλιπές κατὰ 2 1/2 φράγκα. Περὶ τοῦ ἄλλου ζητήματος καλλίτερον ν' ἀπειθύνεσθε κατ' εὐθέταν. — κ. Π. Α. εἰς Ἀνάπην. Ἐξέπληθες εἶχομεν ἀποστείλει τὸ τεῦχος εἰς Ὀδησόν, ἐπειδὴ ὑπελογίσασμεν, ὅτι θὰ εὐρίσκεθε ἀκόμη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Καὶ δὲν ἠπατήθημεν, ὥστε μὴ ἀνησυγῆτε διὰ τὰ ἔξῃς. — κ. Σ. καὶ Κ. εἰς Σάμην. Ἐληφθῆσαν καὶ Σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ε. Κ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐληφθῆσαν. — κ. Φ. Α. Ζ. εἰς Σιάτισταν. Ἀναμένομεν ἀκόμη νὰ μᾶς γράψητε καὶ ὕμεις καὶ ὁ αὐτόθι κ. Θ. Ρ. — κ. Κ. Δ. Σ. εἰς Πέστην. Ἐληφθῆ ὑπ' ὄψιν. — κ. Τ. Κ. εἰς Κίον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Κ. εἰς Ἱεροσόλυμα. Σπεύσατε νὰ μᾶς διαφορίσητε περὶ τῶν κατ' ὕμῃς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Πέτρος Παπαρηγόπουλος, ὁ Συγγραφεὺς καὶ Καθηγητὴς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου (μετὰ εἰκόνας). — Ἡ προφορὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. — Αἱ ἐμπορικαὶ ὁδοὶ πρὸς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὰς Ἰνδίας (τέλος). — Οἱ δύο Φίλοι (Διήγημα — συνέχεια). — Βιωτικὰ παραγγέλματα (τέλος). — Ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις. Ὁ τηλεφωνογράφος. — Πνακοδόμηξ ἦτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰκόνων. — Πουκίλα. (Ἦρωες του μνημονικοῦ. — Ὁ Κάρολος ΙΒ' τῆς Σουηδίας καὶ ἡ μήτηρ του. — Οἱ παράφρονες ἐν Ρωσσίᾳ. — Τὸ περιεγόμενον τῶν ἐπιστημῶν. — Ἑλληνικὰ διηγήματα ἐν Γερμανίᾳ.) — Ἐπιστήμη καὶ καλλιτεχνία. (Αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις ἐν Ἀκροπόλει. — Ὁ ἀνατόμος Χάσσε καὶ τὰ λοβὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τῶν. — Τελεοποίησις τοῦ τηλεφώνου.) — Βιβλιοθήκη. — Συρμικὴ ἐπιθεώρησις (μετὰ ὑποδείγματα). — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Πέτρος Παπαρηγόπουλος. Ἐξ ἀθηναικῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 161). — Ἑλληνίς παρὰ τὴν πηγήν. Εἰκὼν ὑπὸ Ροβέρτου Beyschlag (ἐν σελ. 165). — Ὁ μικρὸς μυωξός. Εἰκὼν ὑπὸ Α. Μύλλερ (σελ. 169). — Ὁ Νιαγάρας θεράπων τῆς βιομηχανίας (ἐν σελ. 172).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΤΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hornann, ἐν Λειψίᾳ — Χάρτες ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.